

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

L. A. GEELHOEDA

przedstawiona w dniu 25 marca 2004 r.(1)

Sprawa C-269/03

Administration de l'enregistrement et des domaines

i

Wielkie Księstwo Luksemburga

przeciwko

Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel (Luksemburg)]

Państwo Czeskie, które przyznało podatnikom prawo wyboru opodatkowania transakcji dzierżawy i najmu nieruchomości – Całkowite odliczenie naliczonego podatku VAT uzależnione od wcześniejszego uzyskania zatwierdzenia przez administrację podatkową

I – Wstęp

1. Niniejsza sprawa dotyczy wykładni art. 13 cz. 1 C szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku(2) (dalej zwanej „szóstą dyrektywą”). Cour d'appel (Luksemburg) zwraca się mianowicie z pytaniem, czy zgodne z art. 13 cz. 1 C szóstej dyrektywy jest uzależnienie prawa do odliczenia, które powstaje przy wykonaniu przewidzianego w tym artykule prawa wyboru opodatkowania, od wcześniejszego uzyskania od administracji podatkowej zatwierdzenia o charakterze nieretroaktywnym. Innymi słowy sąd odsyłający oczekuje od Trybunału odpowiedzi, czy swoboda pozostawiona Państwom Członkowskim w zakresie ustalania warunków wykonania prawa wyboru („Państwa Członkowskie mogą ograniczyć zakres tego prawa wyboru i ustalać szczegóły korzystania z niego”) doznaje ograniczenia ze strony zasady podatku VAT, która polega na prawie do odliczenia.

II – Ramy prawne

A – *Ustawodawstwo wspólnotowe*

2. Artyku? 13 cz??? B lit. b) i cz??? C szóstej dyrektywy stanowi:

„B. Pozosta?e zwolnienia

Nie naruszaj?c innych przepisów Wspólnoty, Pa?stwa Cz?onkowskie zwalniaj?, na warunkach, które ustalaj? w celu zapewnienia w?a?ciwego i prostego zastosowania zwolnie? od podatku i zapobie?enia oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadu?yciom:

[...]

b) najem lub dzier?aw? nieruchomo?ci [...]

[...].

C. Prawo wyboru

Pa?stwa Cz?onkowskie mog? da? podatnikom prawo wyboru dotycz?ce opodatkowania w nast?puj?cych przypadkach:

a) najmu i dzier?awy nieruchomo?ci;

[...].

Pa?stwa Cz?onkowskie mog? ograniczy? zakres tego prawa wyboru i ustalaj? szczegó?y korzystania z niego”.

B – *Uregulowania krajowe*

3. Artyku? 1 règlement grand-ducal (luksemburskiego rozporz?dzania wielkoksi???cego) z dnia 7 marca 1980 r. ustanawiaj?cego granice i warunki korzystania z prawa wyboru dotycz?cego podatku od warto?ci dodanej od transakcji zwi?zanych z nieruchomo?ciami (dalej zwanego „rozporz?dzeniem wielkoksi???cym”) (3) pozwala podatnikom:

„wybra? opcj? stosowania podatku od warto?ci dodanej do nast?puj?cych transakcji zwi?zanych z nieruchomo?ciami:

[...]

b) gdy ktokolwiek na podstawie umowy i za wspóln? zgod? oddaje podatnikowi nieruchomo?? w najem lub dzier?aw?”.

4. Artyku? 3 akapit pierwszy rozporz?dzenia wielkoksi???cego stanowi:

„Na prawo wyboru mo?na si? powo?a? jedynie w przypadku nieruchomo?ci, która jest u?ytkowana w ca?o?ci lub, w przypadku u?ytkowania mieszanego, w przewa?aj?cej cz???ci przez [...] najemc? w celach, w zwi?zku z którymi odliczenie podatku naliczonego jest dopuszczalne”.

5. Zgodnie z brzmieniem art. 5 rozporz?dzenia wielkoksi???cego:

„Kto korzysta z prawa wyboru, powinien z?o?y? administration de l'enregistrement [organu administracji do spraw rejestracji] w celu jego zatwierdzenia o?wiadczenie dotycz?ce tego wyboru.

[...]

W przypadku dzierżawy podatek można zastosować od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostało zatwierdzone oświadczenie dotyczące wyboru. Decyzja administracyjna powinna zostać wydana w ciągu miesiąca od otrzymania tego oświadczenia”.

6. Artykuł 7 akapit drugi rozporządzenia wielkoksiążkowego stanowi:

„W przypadku budowy nieruchomości odliczenie podatku naliczonego może zostać dokonane przez właściciela dopiero od momentu zatwierdzenia oświadczenia o wyborze w zakresie dotyczącym [...] kolejnego najmu [...] nieruchomości. Jednakże organ administracji może zezwolić właścicielowi na dokonanie odliczenia podatku naliczonego w miarę otrzymywania faktur, jeżeli wykazane zostanie, że sprawa została przesłana przewidziana w art. 3 niniejszego rozporządzenia, a właściciel zostanie zobowiązany do złożenia oświadczenia o wyborze w chwili ukończenia budowy”.

III – Co do faktów

7. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg (zwana dalej „VOK”) odliczyła za lata 1993 i 1994 podatek naliczony od budynku, który oddała począwszy od stycznia 1993 r. w najem, za który wystawiane były faktury VAT.

8. W dniu 29 czerwca 1993 r. VOK złożyła administration de l'enregistrement et des domaines (organowi administracji do spraw rejestracji i mienia nieruchomości, dalej zwanego „organem administracji”) oświadczenie o dokonaniu wyboru opodatkowania. Zatwierdzenie nastąpiło w dniu 30 czerwca 1993 r. ze skutkiem od dnia 1 lipca 1993 r., mimo że VOK uważała, że podatek VAT winien podlegać odliczeniu od początku umowy najmu, tj. od dnia 1 stycznia 1993 r.

9. Na podstawie art. 5 rozporządzenia wielkoksiążkowego administracja zakwestionowała jednak odliczenie 50 % naliczonego podatku VAT z tego powodu, że prawo do odliczenia mogłoby być wykonywane najwcześniej od daty zatwierdzenia.

10. W rezultacie organ administracji wydał decyzje, w których dokonał z urzędu korekt deklaracji podatku VAT.

11. Na skutek odwołania VOK, directeur de l'administration (dyrektora organu administracji) wydał w styczniu 1998 r. decyzję, na podstawie której w lutym tego roku zostały wydane nowe decyzje korygujące. Dyrektor uznał po pierwsze, że dzień 1 stycznia 1993 r. stanowi pierwszy dzień użytkowania budynku.

12. Ponieważ wybór opodatkowania stał się skuteczny dopiero z dniem 1 lipca 1993 r., wynajem budynku nie podlegał opodatkowaniu podatkiem VAT przez cały rok 1993, za naliczony podatek VAT mógł zostać odliczony jedynie do wysokości 50 %, co uzasadniało korektę deklaracji za 1993 r. Po drugie stwierdził on, że dokonanie wyboru skutkowało powinno druga korekta w 1994 r., to jest, iż powinna nastąpić korekta na korzyść VOK w wysokości 9/10 podatku VAT, który nie podlegał odliczeniu w 1993 r. Ostatecznie 5 % naliczonego podatku VAT nie podlegało odliczeniu, a więc obciążało VOK.

13. Następnie VOK wniosła w marcu 1998 r. skargę na decyzję dyrektora organu administracji do Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sądu okręgowego miasta Luksemburgu) celem uzyskania stwierdzenia nieważności dokonanej z urzędu przez organ administracji korekty deklaracji za lata 1993 i 1994. W wyroku z dnia 7 listopada 2001 r. sąd ten uwzględnił skargę

VOK.

14. Organ administracji i Wielkie Księstwo Luksemburga wniosły od tego wyroku apelację do Cour d'appel (luksemburskiego sądu apelacyjnego).

15. Orzeczeniem z dnia 18 czerwca 2003 r. Cour d'appel postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 13 cz. 1 akapit pierwszy lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku pozwala Państwu Członkowskiemu, które skorzystało z uprawnienia do przyznania swoim podatnikom prawa wyboru opodatkowania najmu lub dzierżawy nieruchomości, aby uzależniać ono całkowite odliczenie naliczonego podatku VAT od wcześniejszego uzyskania od organu administracji podatkowej zatwierdzenia o charakterze nieretroaktywnym?”.

16. Zgodnie z art. 20 Statutu Trybunału Sprawiedliwości organ administracji, rząd luksemburski, VOK oraz Komisja przedstawili uwagi na piśmie.

IV – Ocena

17. Czy Państwo Członkowskie, które skorzystało z uprawnienia do przyznania swoim podatnikom przewidzianego w art. 13 cz. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy prawa wyboru opodatkowania najmu lub dzierżawy nieruchomości, może uzależnić opodatkowanie tych transakcji od wcześniejszego otrzymania od organu administracji podatkowej zatwierdzenia?

18. Odpowiedź na to pytanie zależy w istocie od wykładni art. 13 cz. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy. Czy w ramach przyznanego Państwom Członkowskim uprawnienia do ograniczenia zakresu prawa wyboru i określenia sposobów korzystania z niego mogą one ograniczyć fakultatywne zastosowanie podatku VAT do transakcji dokonanych po uzyskaniu zatwierdzenia?

19. VOK i Komisja z jednej strony oraz organ administracji i rząd luksemburski z drugiej strony zajmują stanowiska, które wydają się na pierwszy rzut oka diametralnie różne.

20. Argumenty VOK i Komisji opierają się na orzecznictwie Trybunału, zgodnie z którym zasada bezpośredniego i całkowitego odliczenia naliczonego podatku VAT stanowi jedną z podstawowych zasad systemu rzędowego podatkiem VAT.

21. Odwołują się w tym zakresie w szczególności do wyroków w sprawach Molenheide i in., Schlossstrasse i Breitsohl (4).

22. VOK wywodzi z tego orzecznictwa, że system kontroli i uprzedniego zatwierdzania przewidziany przez rozporządzenie wielkosiłowe nie jest niezbędnym dla celów zwalczania nadużyć i oszustw podatkowych, albowiem kontrola a posteriori mogłaby być równie, a nawet bardziej skuteczna niż taka wstępna kontrola a priori. Jej zdaniem wynika z tego, że procedura ta jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności, tak jak została ona określona w szczególności w pkt 45 i 46 wyżej wymienionego wyroku w sprawie Molenheide i in.

23. VOK ocenia w szczególności, że art. 13 cz. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy nie pozwala Państwom Członkowskim na wprowadzenie takiego systemu zatwierdzania, jaki jest rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym.

24. Twierdzi ona, że wprowadzić na podstawie wyżej wymienionego art. 13 cz. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy Państwa Członkowskie są uprawnione do określenia przesłanek prawa wyboru w zakresie najmu, lecz z

chwili? gdy przes?anki te s? spe?nione, jak to ma miejsce w niniejszym przypadku, maj? zastosowanie zasady ogólne dotycz?ce podatku VAT, takie jak zasada dotycz?ca odliczania podatku naliczonego czy te? zasada proporcjonalno?ci.

25. VOK jest zatem zdania, ?e art. 13 cz??? C akapit pierwszy lit. a) nie pozwala Pa?stwom Cz?onkowskim, które skorzysta?y z uprawnienia do przyznania swoim podatnikom prawa wyboru opodatkowania najmu i dzier?awy nieruchomo?ci, na uzale?nianie ca?kowitego odliczenia naliczonego podatku VAT od wcze?niejszego uzyskania od organu administracji podatkowej zatwierdzenia o charakterze nieretroaktywnym.

26. Komisja dochodzi do takiego samego wniosku co VOK. Utrzymuje ona w szczeg?lno?ci, ?e uprawnienie, o którym mowa w art. 13 cz??? C szóstej dyrektywy, nie ma charakteru absolutnego, lecz winno by? zgodne z liter? i ratio legis szóstej dyrektywy. Komisja odwo?uje si? w tym zakresie do wyroków w sprawach Becker i Armbricht (5).

27. Wywodzi ona st?d, ?e uprzednie zatwierdzenie, które pozwala w?adzom krajowym na sprawdzenie, czy spe?nione zosta?y ustalone przez pa?stwo przes?anki wykonania prawa wyboru, wydaje si? na pierwszy rzut oka zasadne i nie narusza ?adnej z zasad szóstej dyrektywy.

28. Natomiast zasada, zgodnie z któr? w przypadku, gdy organ administracji stwierdzi, i? prawo wyboru mo?e by? zgodnie z prawem wykonane, pocz?tek dzia?alno?ci podlegaj?cej opodatkowaniu nie mo?e jednak odpowiada? rzeczywistemu pocz?tkowi dzia?alno?ci, wydaje si? w oczywisty sposób przepisem nieproporcjonalnym. W przypadku bowiem kiedy – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – o?wiadczenie jest sk?adane organowi administracji po dacie rozpocz?cia dzia?alno?ci podlegaj?cej opodatkowaniu, brak retroaktywnego skutku zatwierdzenia skutkuje cz???ciowym pozbawieniem podatnika jego prawa do odliczenia.

29. Odmowa zastosowania zwyk?ego systemu opodatkowania od chwili rzeczywistego rozpocz?cia dzia?alno?ci podlegaj?cej opodatkowaniu poprzez nieprzyznanie zatwierdzeniu skutku retroaktywnego stanowi ?rodek pozbawiony jakiegokolwiek uzasadnienia. Stwarza on sytuacj?, w której podatek naliczony nadal obci??a podatnika, czego nale?a?o unikn??.

30. Ów brak retroaktywno?ci tym bardziej nie znajduje ?adnego uzasadnienia, albowiem gdyby Pa?stwo Cz?onkowskie wprowadzi?o retroaktywno??, nadal by?yby mo?liwe zarówno kontrole Pa?stwa Cz?onkowskiego poprzez zatwierdzenie, jak i ewentualna sanacja na podstawie art. 20 szóstej dyrektywy w przypadku odmowy zatwierdzenia lub zmiany warunków wyboru.

31. Organ administracji i rz?d luksemburski utrzymuj?, ?e procedura zatwierdzenia, jaka jest przewidziana w rozporz?dzeniu wielkosi??ym, jest zgodna z art. 13 cz??? C szóstej dyrektywy. Przepis ten pozostawiaj?c im znaczny zakres swobody daje Pa?stwom Cz?onkowskim prawo do przyznania ich podatnikom prawa wyboru opodatkowania i ustanowienia pewnych sposobów korzystania z tego uprawnienia.

32. Na potwierdzenie swojej tezy odwo?uj? si? oni do wy?ej wymienionego wyroku w sprawie Becker oraz wyroku w sprawie Belgocodex (6).

33. Procedura zatwierdzenia stanowi wed?ug nich sposób korzystania z uprawnienia, który nie wykracza poza to, na co zezwala art. 13 cz??? C szóstej dyrektywy. Pozwala ona organom administracji na weryfikacj?, czy wynajmuj?cy podatnik, który wybiera opodatkowanie podatkiem VAT, spe?nia przes?anki, czyli w niniejszym przypadku, czy najemca jest sam podatnikiem, który mo?e odliczy? naliczony podatek VAT.

34. System luksemburski nie narusza podstawowych zasad rz?dz?cych podatkiem VAT, takich

jak zasada dotycząca odliczania podatku naliczonego, ponieważ podatnik ma możliwość wcześniejszego zwołania oświadczenia o wyborze oraz otrzymania w takim przypadku zatwierdzenia w czasie pozwalającym mu na całkowite i bezpośrednie odliczenie naliczonego podatku VAT. Jedynie w przypadku gdy oświadczenie jest złożone po rozpoczęciu najmu nieruchomości – co w sprawie przed sądem krajowym oznaczało sześć miesięcy później – wynajmujący nie może w całości i bezpośrednio odliczyć naliczonego podatku VAT. Powinien on poczekać do chwili otrzymania zatwierdzenia ze strony organu administracji, a dopiero po tym może się on domagać sanacji swej sytuacji.

35. Wynika z tego, że ograniczenia możliwości bezpośredniego i całkowitego odliczenia naliczonego podatku VAT są tylko pośrednią konsekwencją prawa wyboru, jakie jest przewidziane w art. 13 cz. III C szóstej dyrektywy, oraz sposobów jego wykonania. Procedura zatwierdzenia ustanowiona w Wielkim Księstwie Luksemburga nie ma ani za cel, ani za skutek podważania prawa do odliczenia podatku VAT przewidzianego przez szósty dyrektyw.

36. Organ administracji i rząd luksemburski twierdzi, że procedura ta uzasadniona jest tym, że dla wynajmującego jest istotne, by wiedzieć najszybciej jak to możliwe, że może dokonać całkowitego odliczenia naliczonego podatku VAT. Umożliwia mu to uniknąć a posteriori kłopotów finansowych. Procedura ta służy również zapewnieniu dokładnego poboru podatku i uniknięciu oszustw i nadużyć.

37. Z akt sprawy wynika, że rząd luksemburski chciał skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 13 cz. III C szóstej dyrektywy, to znaczy zrezygnować ze zwolnienia przewidzianego w art. 13 cz. III B tej dyrektywy w stosunku do dzierżawy i najmu nieruchomości.

38. Zgodnie z treścią rozporządzenia wielkosiłowego rząd luksemburski poddał przysługujące podatnikom prawo wyboru pewnym ograniczeniom i uzależnił je od spełnienia pewnych warunków.

39. Artykuł 3 tego rozporządzenia ustanawia główne ograniczenie uprawnienia do dokonania wyboru opodatkowania: z prawa wyboru można skorzystać jedynie w odniesieniu do nieruchomości, która jest w całości lub – w przypadku korzystania mieszanego – w przeważającej części używana przez najemcę do wykonywania działalności, która pozwala mu na odliczenie naliczonego podatku.

40. Istnieje nierozdzielny związek między przesłankami ograniczającymi z art. 7 a procedurą przedniego zatwierdzenia przewidzianą w art. 5 rozporządzenia wielkosiłowego w tym sensie, że organy administracji luksemburskiej powinny być w stanie zweryfikować wcześniej, czy transakcje gospodarcze w odniesieniu do których wnosi się o stosowanie podatku VAT, spełniają przesłanki zdefiniowane w art. 7 tego rozporządzenia.

41. W uwagach na piśmie zarówno organ administracji, jak i rząd luksemburski wypuklili to zalety między ograniczeniem prawa wyboru a koniecznością zweryfikowania, czy przesłanki wykonania prawa wyboru zostały spełnione.

42. Wywiedli oni z tego, że procedura zatwierdzenia, stanowiąc logiczną konsekwencję kompetencji Państw Członkowskich do ograniczenia zakresu prawa wyboru, nie jest jako taka nieproporcjonalna.

43. Wniosek ten wydaje mi się całkowicie słuszny w kontekście systemu wynikającego z art. 13 cz. III B i C szóstej dyrektywy, w którym przewidziane w art. 13 cz. III C uprawnienie do przyznania prawa wyboru stanowi wyjątek od szerszych wyjątków z art. 13 cz. III B.

44. Różnice zdać mi się w adzami luksemburskimi a VOK i Komisję koncentruję się zwłaszcza wokół art. 5 ostatni akapit rozporządzenia wielkosięcego z dnia 7 marca 1980 r. Stosowanie tego przepisu mogło skutkować częściowym pozbawieniem podatnika jego prawa do odliczenia przewidzianego w art. 17 szóstej dyrektywy. Konsekwencja taka może wystąpić zwłaszcza w przypadku gdy – jak w niniejszej sprawie – oświadczenie o wyborze przesłane jest organowi administracji po dacie rozpoczęcia transakcji opodatkowanej.

45. Odwołuję się do licznych przykładów z orzecznictwa Trybunału, Komisja i VOK podkreśliły znaczenie prawa do odliczenia jako jednej z zasad systemu rzeczonego podatkiem VAT, którym Państwa Członkowskie mogły uchybiać jedynie w przypadkach wyjątkowej konieczności. W niniejszym przypadku nie ma miejsca stan wyjątkowej konieczności. Wynika z tego ich zdaniem, że klauzula nieretroaktywności z art. 5 ostatni akapit rozporządzenia wielkosięcego powinna zostać potraktowana jako nieproporcjonalne naruszenie zasady przysługiwania prawa do odliczenia i uznana za niezgodną z prawem wspólnotowym.

46. Mimo że podzielam rozważania Komisji dotyczące znaczenia kluczowego dla systemu rzeczonego podatkiem VAT prawa do odliczenia, to jednak nie mogę zgodzić się z wnioskiem wyciągniętym z niego przez Komisję w niniejszej sprawie.

47. Trybunał potwierdził już po wielokroć (7), że Państwa Członkowskie posiadają szeroki zakres swobody w ramach przepisu art. 13 cz. C.

48. Co do zasady Państwa Członkowskie są uprawnione do ograniczania rationae materiae et temporis przysługującego podatnikom prawa wyboru, jak to miało miejsce w niniejszym przypadku. Ograniczenie przedmiotowe przewidziane zostało w art. 7, podczas gdy ograniczenie czasowe uregulowane jest w art. 5 tego rozporządzenia.

49. W aspekcie pewności prawa rozporządzenie wielkosięce wydaje mi się bez zarzutu: podatnicy mogli zasięgnąć wcześniej informacji na temat rodzajów transakcji, w odniesieniu do których zostało dopuszczone prawo wyboru, na temat chwili od której podatek będzie stosowany, i wreszcie formalności, które zgłaszający winien spełnić w tym celu.

50. Zbadane pod kątem zasady odliczenia rozpatrywane w niniejszej sprawie rozporządzenie wydaje mi się również nie do podważenia. Każdy podatnik, który uczyni zadość jasnym wymogom rozporządzenia wielkosięcego i dopełni we właściwym czasie formalności może być pewny możliwości odliczenia naliczonego podatku. W przypadku gdy procedura zatwierdzenia jest przestrzegana, rozporządzenie to w niczym nie narusza zasady odliczenia.

51. Przepis taki jak art. 5 ostatni akapit rozporządzenia wielkosięcego nie służy innemu celowi, jak tylko określeniu chwili, kiedy prawo wyboru – wykonane i zatwierdzone – staje się skuteczne. Jak słusznie zauważył rzecznik luksemburski, przepis ten nie ma ani za cel, ani za skutek naruszania prawa do odliczenia. W przypadku gdy podatnicy dokonują transakcji należących do zakresu stosowania podatku, lecz nie składają we właściwym czasie oświadczenia o wyborze opodatkowania i w konsekwencji nie posiadają zatwierdzenia przewidzianego w przepisach krajowych, stosowanie tego przepisu wywiera wpływ na prawo do odliczenia, ale skutek ten nie może zostać przypisany przepisom krajowym lecz raczej zachowaniu podatników.

52. W tych okolicznościach uregulowanie krajowe, jakie jest rozpatrywane w niniejszej sprawie, nie uzależnia prawa do odliczenia od uprzedniego zatwierdzenia o charakterze nieretroaktywnym. Ponieważ przestrzeganie procedury zatwierdzenia pozwala zainteresowanym podatnikom na uzyskanie bezpośredniego i całkowitego odliczenia podatku naliczonego, a zatem nie można jej zakwalifikować jako nieproporcjonalnej. Pozostaje ona w granicach tego co

niezbędne dla osiągnięcia celu w postaci zapewnienia dokładnego poboru podatku i uniknięcia oszustw lub nadużyć. Ponadto procedura ta odpowiada wymogom zasady pewności prawa.

V – Wnioski

53. Wobec powyższych rozważań proponuję Trybunałowi, aby na pytanie przedłożone przez sąd krajowy udzielił następującej odpowiedzi:

„Artykuł 13 cz. 1 akapit pierwszy lit. a) i akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku nie stoją na przeszkodzie temu, aby Państwo Członkowskie, które skorzystało z uprawnienia do przyznania swoim podatnikom prawa wyboru opodatkowania najmu i dzierżawy nieruchomości, uzależniło stosowanie podatku od uprzedniego uzyskania od organu administracji podatkowej zatwierdzenia, jeżeli procedura zatwierdzenia ma na celu wyzcznie sprawdzenie, czy spełnione zostały wymagane prawem przesłanki i służy między innymi zapobieganiu oszustwom lub nadużyciom. Taka procedura zatwierdzenia nie stanowi naruszenia prawa do odliczenia, albowiem jej przestrzeganie gwarantuje podatnikowi natychmiastowe i całkowite odliczenie naliczonego podatku”.

1 – Język oryginału: niderlandzki.

2 – Dz.U. L 145, str. 1.

3 – *Mémorial* 1980 A, str. 242.

4 – Wyrok z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawach połączonych C-286/94, C-340/95, C-401/95 i C-47/96, Rec. str. I-7281, pkt 47, oraz wyroki z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie C-396/98, Rec. str. I-4279, pkt 36, i w sprawie C 400/98, Rec. str. I-4321, pkt 34.

5 – Wyroki z dnia 19 stycznia 1982 r. w sprawie 8/81, Rec. str. 53, pkt 38, oraz z dnia 4 października 1995 r. w sprawie C-291/92, Rec. str. I-2775.

6 – Wyrok z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie C 381/97, Rec. str. I-8153, pkt 17.

7 – Między innymi w wyrokach w sprawie Becker (ww. w przypisie 5, pkt 38) oraz w sprawie Belgocodex (ww. w przypisie 6, pkt 17).